

EPISTOLA LUI PAVEL CĂTRE EVREI

1

1. După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rînduri și în multe chipuri, Dumnezeu,
2. la sfîrșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și veacurile.
3. El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui, și care ține toate lucrurile cu Cuvîntul puterii Lui, a făcut curățirea păcatelor, și a șezut la dreapta Măririi în locurile prea înalte,
4. ajungînd cu atît mai pe sus de îngerii, cu cît a moștenit un Nume mult mai minunat decît al lor.
5. Căci, căruia dintre îngerii a zis El vreodată: „Tu ești Fiul Meu; astăzi Te-am născut?“ și iarăș: „Eu Îi voi fi Tată, și El Îmi va fi Fiu?“
6. și, cînd duce iarăș în lume pe Cel întîi născut, zice: „Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine!“
7. și despre îngerii zice: „Din vînturi face îngerii ai Lui; și dintr'o flacără de foc, slujitori ai Lui“;
8. pe cînd Fiului I-a zis: „Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci; toiagul domniei Tale este un toiag de dreptate:
9. Tu ai iubit neprihănirea și ai urît nelegiuirea: de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai pe sus decît pe tovarășii Tăi.“
10. și iarăș: „La început, Tu, Doamne, ai întemeiat pămîntul; și cerurile sînt lucrarea mînilor Tale.
11. Ele vor pieri, dar Tu rămîi; toate se vor învechi ca o haină;
12. le vei face sul ca pe o manta, și vor fi schimbate; dar Tu ești acelaș; și anii Tăi nu se vor sfîrși.“
13. și căruia din îngerii i-a zis El vreodată: „șezi la dreapta Mea, pînă voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut al picioarelor Tale?“
14. Nu sînt oare toți duhuri slujitoare trimese să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mîntuirea?

2

1. De aceea, cu atît mai mult trebuie să ne ținem de lucrurile, pe cari le-am auzit, ca să nu fim depărtați de ele.
2. Căci, dacă Cuvîntul vestit prin îngerii s'a dovedit nezguduit, și dacă orice abatere și orice neascultare și-a primit o dreaptă răsplătire,
3. cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mîntuire așa de mare, care, după ce a fost vestită întîi de Domnul, ne-a fost adevărată de cei ce au auzit-o,
4. în timp ce Dumnezeu întărea mărturia lor cu semne, puteri și felurite minuni, și cu darurile Duhului Sfînt, împărțite după voia Sa!
5. În adevăr, nu unor îngerii a supus El lumea viitoare, despre care vorbim.
6. Ba încă, cineva a făcut undeva următoarea mărturisire: „Ce este omul, ca să-ți aduci amine de el, sau fiul omului, ca să-l cercetezi?“
7. L-ai făcut pentru puțină vreme mai pe jos de îngerii, l-ai încununat cu slavă și cu cinste, l-ai pus peste lucrările mînilor Tale:
8. toate le-ai supus supt picioarele lui.“
- În adevăr, dacă i-a supus toate, nu i-a lăsat nimic nesupus. Totuș, acum, încă nu vedem că toate îi sînt supuse.
9. Dar pe Acela, care a fost făcut „pentru puțină vreme mai pe jos decît îngerii“, adică pe Isus, Îl vedem „încununat cu slavă și cu cinste“, din pricina morții, pe care a suferit-o; pentruca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți.
10. Se cuvenea, în adevăr, ca Acela pentru care și prin care sînt toate, și care voia să ducă pe mulți fii la slavă, să desăvîrșească, prin suferințe, pe Căpetenia mîntuirii lor.
11. Căci Cel ce sfințește și cei ce sînt sfințiți, sînt dintr'unul. De aceea, Lui nu-I este rușine să-i numească „frați“,

12. cînd zice: „Voi vesti Numele Tău fraților Mei; Îți voi cînta lauda în mijlocul adunării.“
13. și iarăș: „Îmi voi pune încrederea în El.“ și în alt loc: „Iată-Mă, Eu și copiii, pe cari Mi i-a dat Dumnezeu!“
14. Astfel dar, deoarece copiii sînt părtași sîngelui și cărnii, tot așa și El însuș a fost deopotrivă părtaș la ele, pentruca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul,
15. și să izbăvească pe toți aceia, cari prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor.
16. Căci negreșit, nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminței lui Avraam.
17. Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului.
18. și prin faptul că El însuș a fost ispitit în ceace a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sînt ispitiți.

3

1. Deaceea, frați sfinți, cari aveți parte de chemarea cerească, ațintiți-vă privirile la Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, adică Isus,
2. care a fost credincios Celuice L-a rînduit, cum și Moise a fost „credincios în toată casa lui Dumnezeu.“
3. Căci El a fost găsit vrednic să aibă o slavă cu atît mai mare decît a lui Moise, cu cît celce a zidit o casă are mai multă cinste decît casa însăș. -
4. Orice casă este zidită de cineva, dar Celce a zidit toate lucrurile, este Dumnezeu. -
5. Cît despre Moise, el a fost „credincios în toată casa lui Dumnezeu“, ca slugă, ca să mărturisească despre lucrurile, cari aveau să fie vestite mai tîrziu.
6. Dar Hristos este credincios ca Fiu, peste casa lui Dumnezeu. și casa Lui sîntem noi, dacă păstrăm pînă la sfîrșit încrederea nezguduită și nădejdea cu care ne lăudăm.
7. Deaceea, cum zice Duhul Sfînt: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui,
8. nu vă împietriți inimile, ca în ziua răzvrătirii, ca în ziua ispitirii în pustie,
9. unde părinții voștri M’au ispitit, și M’au pus la încercare, și au văzut lucrările Mele patruzeci de ani!
10. De aceea M’am desgustat de neamul acesta, și am zis: „Ei totdeauna se rătăcesc în inima lor. N’au cunoscut căile Mele!
11. Am jurat dar în mînia Mea că nu vor intra în odihna Mea!“
12. Luați seama dar, fraților, ca niciunul dintre voi să n’aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeul cel viu.
13. Ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, cîtă vreme se zice: „Astăzi,“ pentruca niciunul din voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului.
14. Căci ne-am făcut părtași ai lui Hristos, dacă păstrăm pînă la sfîrșit încrederea nezguduită dela început,
15. cîtă vreme se zice: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în ziua răzvrătirii.“
16. Cine au fost, în adevăr, ceice s’au răzvrătit dupăce auziseră? N’au fost oare toți aceia, cari ieșiseră din Egipt prin Moise?
17. și cine au fost aceia de cari S’a desgustat El patruzeci de ani? N’au fost oare ceice păcătuiseră, și ale căror trupuri moarte au căzut în pustie?
18. și cui S’a jurat El că n’au să intre în odihna Lui? Nu S’a jurat oare celorce nu ascultaseră?
19. Vedem dar că n’au putut să intre din pricina necredinței lor.

1. Să luăm dar bine seama, ca, atîta vreme cît rămîne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, niciunul din voi să nu se pomenească venit prea tîrziu.
2. Căci și nouă ni s'a adus o veste bună ca și lor; dar lor cuvîntul care le-a fost propovăduit, nu le-a ajutat la nimic, pentrucă n'a găsit credință la ceice l-au auzit.
3. Pe cînd noi, fiindcă am crezut, intrăm în „odihna“, despre care a vorbit El, cînd a zis: „Am jurat în mînia Mea, că nu vor intra în odihna Mea!“ Măcarcă lucrările Lui fuseseră isprăvite încă dela întemeierea lumii.
4. Căci într'un loc a vorbit astfel despre ziua a șaptea: „Dumnezeu S'a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Lui.“
5. și aici este zis iarăș: „Nu vor intra în odihna Mea!“
6. Deci, fiindcă rămîne ca să intre unii în odihna aceasta, și pentrucă aceia căroră li s'a vestit întîi vestea buna n'au intrat în ea, din pricina neascultării lor,
7. El hotărăște din nou o zi: „Astăzi,“ - zicînd, în David, după atîta vreme, cum s'a spus mai sus: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!“
8. Căci, dacă le-ar fi dat Iosua odihna, n'ar mai vorbi Dumnezeu după aceea de o altă zi.
9. Rămîne dar o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu.
10. Fiindcă cine intră în odihna Lui, se odihnește și el de lucrările lui, cum S'a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale.
11. Să ne grăbim dar să intrăm în odihna aceasta, pentruca nimeni să nu cadă în aceeaș pildă de neascultare.
12. Căci Cuvîntul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decît orice sabie cu două tăișuri: pătrunde pînă acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gîndurile inimii.
13. Nicio făptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia, cu care avem a face.
14. Astfel, fiindcă avem un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile - pe Isus, Fiul lui Dumnezeu - să rămînem tari în mărturisirea noastră.
15. Căci n'avem un Mare Preot, care să n'aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat.
16. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentruca să fim ajutați la vreme de nevoie.

1. În adevăr, orice mare preot, luat din mijlocul oamenilor, este pus pentru oameni în lucrurile privitoare la Dumnezeu, ca să aducă daruri și jertfe pentru păcate.
2. El poate fi îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți, fiindcă și el este cuprins de slăbiciune.
3. și, din pricina acestei slăbiciuni, trebuie să aducă jertfe atît pentru păcatele lui, cît și pentru ale norodului.
4. Nimeni nu-și ia cinstea aceasta singur, ci o ia dacă este chemat de Dumnezeu, cum a fost Aaron.
5. Tot așa și Hristos, nu și-a luat singur slava de a fi Mare Preot, ci o are dela Cel ce l-a zis: „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut.“
6. și, cum zice iarăș într'alt loc: „Tu ești preot în veac, după rînduiala lui Melhisedec.“
7. El este Acela care, în zilele vieții Sale pămîntești, aducînd rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească dela moarte, și fiind ascultat, din pricina evlaviei Lui,
8. măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe cari le-a suferit.
9. și după ce a fost făcut desăvîrșit, S'a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mîntuiri vecinice,
10. căci a fost numit de Dumnezeu: Mare Preot „după rînduiala lui Melhisedec.“
11. Asupra celor de mai sus avem multe de zis, și lucruri grele de tîlcuit; fiindcă v'ați făcut greoi la

pricepere.

12. În adevăr, voi cari de mult trebuia să fiți învățători, aveți iarăș trebuință de cineva să vă învețe cele dintîi adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu, și ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare.

13. și oricine nu se hrănește decît cu lapte, nu este obicinuit cu cuvîntul despre neprihănire, căci este un prunc.

14. Dar hrana tare este pentru oamenii mari, pentru aceia a căror judecată s'a deprins, prin întrebuițare, să deosebească binele și răul.

6

1. De aceea, să lăsăm adevărurile începătoare ale lui Hristos, și să mergem spre cele desăvîrșite, fără să mai punem din nou temelia pocăinței de faptele moarte, și a credinței în Dumnezeu,

2. învățătura despre botezuri, despre punerea mînilor, despre învierea morților și despre judecata vecinică.

3. și vom face lucrul acesta, dacă va voi Dumnezeu.

4. Căci cei ce au fost luminați odată, și au gustat darul ceresc, și s'au făcut părtași Duhului Sfînt,

5. și au gustat Cuvîntul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor -

6. și cari totuș au căzut, este cu neputință să fie înoiți iarăș, și aduși la pocăință, fiindcă ei răstignesc din nou pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu, și-L dau să fie batjocorit.

7. Cînd un pămînt este adăpat de ploaia care cade adesea pe el, și rodește o iarbă folositoare celor pentru cari este lucrat, capătă binecuvîntare dela Dumnezeu.

8. Dar dacă aduce spini și măracini, este lepădat și aproape să fie blestemat, și sfîrșește prin a i se pune foc.

9. Măcar că vorbim astfel, prea iubiților, totuș dela voi așteptăm lucruri mai bune și cari însoțesc mîntuirea.

10. Căci Dumnezeu nu este nedrept ca să uite osteneala voastră și dragostea, pe care ați arătat-o pentru Numele Lui, voi, cari ați ajutat și ajutați pe sfinți.

11. Dorim însă ca fiecare din voi să arate aceeaș rîvnă, ca să păstreze pînă la sfîrșit o deplină nădejde,

12. așa încît să nu vă leneviți, ci să călcați pe urmele celor ce, prin credință și răbdare, moștenesc făgăduințele.

13. Dumnezeu, cînd a dat lui Avraam făgăduința, fiindcă nu putea să Se jure pe unul mai mare decît El, s'a jurat pe Sine însuș,

14. și a zis: „Cu adevărat te voi binecuvînta, și îți voi înmulți foarte mult sămînța.“

15. și astfel, fiindcă a așteptat cu răbdare, a dobîndit făgăduința.

16. Oamenii, ce-i drept, obicinuiesc să jure pe cineva mai mare; jurămîntul este o cheazăsie, care pune capăt orișicărei neînțelegeri dintre ei.

17. Deaceea și Dumnezeu, fiindcă voia să dovedească cu mai multă tărie moștenitorilor făgăduinței nestrămutarea hotărîrii Lui, a venit cu un jurămînt;

18. pentruca, prin două lucruri cari nu se pot schimba, și în cari este cu neputință ca Dumnezeu să mintă, să găsim o puternică îmbărbătare noi, a căror scăpare a fost să apucăm nădejdea care ne era pusă înainte,

19. pe care o avem ca o ancoră a sufletului; o nădejde tare și neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinlăuntrul Templului,

20. unde Isus a intrat pentru noi ca înainte mergător, cînd a fost făcut „Mare Preot în veac, după rînduiala lui Melhisedec“.

1. În adevăr, Melhisedec acesta, împăratul Salemului, preot al Dumnezeului Prea Înalt, - care a întâmpinat pe Avraam când acesta se întorcea dela măcelul împăraților, care l-a binecuvîntat,
2. care a primit dela Avraam zeciuală din tot, - care, după însemnarea numelui său, este întîi, „Împărat al neprihănirii“, apoi și „Împărat al Salemului“, adică „Împărat al păcii“;
3. fără tată, fără mamă, fără spiță de neam, neavînd nici început al zilelor, nici sfîrșit al vieții, - dar care a fost asemănat cu Fiul lui Dumnezeu, - rămîne preot în veac.
4. Vedeți bine dar cît de mare a fost el, dacă pînă și patriarhul Avraam i-a dat zeciuală din prada de război!
5. Aceia dintre fiii lui Levi, cari îndeplinesc slujba de preoți, după Lege, au poruncă să ia zeciuală dela norod, adică dela frații lor, cu toate că și ei se coboară din Avraam.
6. Iar el, care nu se coboară din familia lor, a luat zeciuală dela Avraam, și a binecuvîntat pe cel ce avea făgăduințele.
7. Dar fără îndoială că cel mai mic este binecuvîntat de cel mai mare.
8. și apoi aici, cei ce iau zeciuală, sînt niște oameni muritori; pe cînd acolo, o ia cineva, despre care se mărturisește că este viu.
9. Mai mult, însuș Levi, care ia zeciuală, a plătit zeciuală, ca să zicem așa, prin Avraam;
10. căci era încă în coapsele strămoșului său, cînd a întâmpinat Melhisedec pe Avraam.
11. Dacă, dar, desăvîrșirea ar fi fost cu putință prin preoția Leviților, - căci supt preoția aceasta a primit poporul Legea - ce nevoie mai era să se ridice un alt preot „după rînduiala lui Melhisedec“, și nu după rînduiala lui Aaron?
12. Pentrucă, odată schimbată preoția, trebuia numaidecît să aibă loc și o schimbare a Legii.
13. În adevăr, Acela despre care sînt zise aceste lucruri, face parte dintr’o altă seminție, din care nimeni n’a slujit altarului.
14. Căci este vădit că Domnul nostru a ieșit din Iuda, seminție, despre care Moise n’a zis nimic cu privire la preoție.
15. Lucrul acesta se face și mai luminos cînd vedem ridicîndu-se, după asemănarea lui Melhisedec, un alt preot,
16. pus nu prin legea unei porunci pămîntești, ci prin puterea unei vieți neperitoare.
17. Fiindcă iată ce se mărturisește despre El: „Tu ești preot în veac, după rînduiala lui Melhisedec“.
18. Astfel, pe deoparte, se desființează aici o poruncă de mai înainte, din pricina neputinței și zădărniceii ei -
19. căci Legea n’a făcut nimic desăvîrșit - și pe de alta, se pune în loc o nădejde mai bună, prin care ne apropiem de Dumnezeu.
20. și fiindcă lucrul acesta nu s’a făcut fără jurămînt, -
21. căci, pe cînd Leviții se făceau preoți fără jurămînt, Isus S’a făcut preot prin jurămîntul Celui ce l-a zis: „Domnul a jurat, și nu se va căi: „Tu ești preot în veac, după rînduiala lui Melhisedec“, -
22. prin chiar faptul acesta, El s’a făcut cheazășul unui legămînt mai bun.
23. Mai mult, acolo au fost preoți în mare număr, pentrucă moartea îi împiedica să rămînă pururea.
24. Dar El, fiindcă rămîne „în veac“, are o preoție, care nu poate trece dela unul la altul.
25. De aceea și poate să mîntuiască în chip desăvîrșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentrucă trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei.
26. și tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia: sfînt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși, și înălțat mai pe sus de ceruri,
27. care n’are nevoie, ca ceilalți mari preoți, să aducă jertfe în fiecare zi, întîi pentru păcatele sale, și apoi pentru păcatele norodului, căci lucrul acesta l-a făcut odată pentru totdeauna, cînd S’a adus jertfă pe Sine însuș.
28. În adevăr, Legea pune mari preoți pe niște oameni supuși slăbiciunii; dar cuvîntul jurămîntului, făcut după ce a fost dată Legea, pune pe Fiul, care este desăvîrșit pentru vecinicie.

1. Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare Preot, care S'a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri,
2. ca slujitor al Locului prea sfânt și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul.
3. Orice mare preot este pus să aducă lui Dumnezeu daruri și jertfe. De aceea era de trebuință ca și celalt Mare Preot să aibă ceva de adus.
4. Dacă ar fi pe pământ, nici n'ar mai fi preot, fiindcă sînt ceice aduc darurile după Lege.
5. Ei fac o slujbă, care este chipul și umbra lucrurilor cerești, după poruncile primite de Moise dela Dumnezeu, cînd avea să facă cortul: „Ia seama“, i s'a zis, „să faci totul după chipul care ți-a fost arătat pe munte“.
6. Dar acum Hristos a căpătat o slujbă cu atît mai înaltă cu cît legămîntul al cărui mijlocitor este El, e mai bun, căci este așezat pe făgăduințe mai bune.
7. În adevăr, dacă legămîntul dintîi ar fi fost fără cusur, n'ar mai fi fost vorba să fie înlocuit cu un al doilea.
8. Căci ca o muștrare a zis Dumnezeu lui Israel: „Iată, vin zile, zice Domnul, cînd voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legămînt nou;
9. nu ca legămîntul, pe care l-am făcut cu părinții lor, în ziua cînd i-am apucat de mînă, ca să-i scot din țara Egiptului. Pentrucă n'au rămas în legămîntul Meu, și nici Mie nu Mi-a păsat de ei, zice Domnul.
10. Dar iată legămîntul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după acele zile, zice Domnul: voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu.
11. și nu vor mai învăța fiecare pe vecinul sau pe fratele său, zicînd: „Cunoaște pe Domnul!“ Căci toți Mă vor cunoaște, dela cel mai mic pînă la cel mai mare dintre ei.
12. Pentrucă le voi ierta nelegiuirile, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele și fărădelegile lor“.
13. Prin faptul că zice: „Un nou legămînt“, a mărturisit că cel dintîi este vechi; iar ce este vechi, ce a îmbătrînit, este aproape de peire.

1. Legămîntul dintîi avea și el porunci privitoare la slujba dumnezeiască și la un locaș pămîntesc de închinare.
2. În adevăr, s'a făcut un cort. În partea dinainte, numită „Locul Sfînt“, era sfeșnicul, masa și pînile pentru punerea înaintea Domnului;
3. după perdeaua a doua se afla partea cortului care se chema „Locul prea sfînt“ (Sau Sfînta Sfîntelor.).
4. El avea un altar de aur pentru tămîie, și chivotul legămîntului, ferecat peste tot cu aur. În chivot era un vas de aur cu mană, toiagul lui Aaron, care înfrunzise, și tablele legămîntului.
5. Deasupra erau heruvimii slavei, cari acopereau capacul ispășirii (Sau scaunul îndurării.) cu umbra lor. Nu este vremea să vorbim acum cu deamăruntul despre aceste lucruri.
6. și după ce au fost întocmite astfel lucrurile acestea, preoții cari fac slujbele, intră totdeauna în partea dintîi a cortului.
7. Dar în partea a doua intră numai marele preot, odată pe an, și nu fără sînge, pe care îl aduce pentru sine însuș și pentru păcatele din neștiință ale norodului.
8. Prin aceasta, Duhul Sfînt arăta că drumul în Locul prea sfînt, nu era încă deschis cîtă vreme sta în picioare cortul dintîi.
9. Aceasta era o asemănare pentru vremurile de acum, cînd se aduc daruri și jertfe, cari nu pot duce pe cel ce se închină în felul acesta, la desăvîrșirea cerută de cugetul lui.
10. Ele sînt doar niște porunci pămîntești, date, ca toate cele privitoare la mîncări, băuturi și felurite spălături, pînă la o vreme de îndreptare.

11. Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâni, adică nu este din zidirea aceasta;
12. și a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul prea sfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuș sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare vecinică.
13. Căci dacă sângele taurilor și al țapilor și cenușa unei vaci, stropită peste cei întinați, îi sfințește și le aduce curățirea trupului,
14. cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel vecinic, S'a adus pe Sine însuș jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului cel viu!
15. și tocmai de aceea este El mijlocitorul unui legământ nou, pentru ca, prin moartea Lui pentru răscumpărarea din abaterile făptuite supt legământul dintîi, cei ce au fost chemați, să capete vecinica moștenire, care le-a fost făgăduită.
16. În adevăr, acolo unde este un testament, trebuie neapărat să aibă loc moartea celui ce l-a făcut.
17. Pentru că un testament nu capătă putere decît după moarte. N'are nici o putere cîtă vreme trăiește cel ce l-a făcut.
18. De aceea și întîiul legământ n'a fost sfințit fără sânge.
19. și într'adevăr, Moise, după ce a rostit înaintea întregului norod toate poruncile Legii, a luat sânge de viței și de țapi, cu apă, lînă stacojie și isop, a stropit cartea și tot norodul,
20. și a zis: „Acesta este sângele legământului, care a poruncit Dumnezeu să fie făcut cu voi.“
21. De asemenea, a stropit cu sânge cortul și toate vasele pentru slujbă.
22. și, după Lege, aproape totul este curățit cu sânge; și fără vărsare de sânge, nu este iertare.
23. Dar, deoarece chipurile lucrurilor cari sînt în ceruri, au trebuit curățite în felul acesta, trebuia ca înseși lucrurile cerești să fie curățite cu jertfe mai bune decît acestea.
24. Căci Hristos n'a intrat într'un locaș de închinare făcut de mînă omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu.
25. și nu ca să Se aducă de mai multe ori jertfă pe Sine însuș, ca marele preot, care intră în fiecare an în Locul prea sfânt cu un sânge, care nu este al lui;
26. fiindcă atunci ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori dela întemeierea lumii; pe cînd acum, la sfîrșitul veacurilor, S'a arătat o singură dată, ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa.
27. și, după cum oamenilor le este rînduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata,
28. tot așa, Hristos, după ce S'a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mîntuirea celor ce-L așteaptă.

10

1. În adevăr, Legea, care are umbra bunurilor viitoare, nu înfățișarea adevărată a lucrurilor, nu poate niciodată, prin aceleași jertfe, cari se aduc neîncetat în fiecare an, să facă desăvârșiți pe cei ce se apropie.
2. Altfel, n'ar fi încetat ele oare să fie aduse, dacă cei ce le aduceau, fiind curățiți odată, n'ar mai fi trebuit să mai aibă cunoștință de păcate?
3. Dar aducerea aminte a păcatelor este înoită din an în an, tocmai prin aceste jertfe;
4. căci este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele.
5. De aceea, cînd intră în lume, El zice: „Tu n'ai voit nici jertfă, nici prinos; ci Mi-ai pregătit un trup;
6. n'ai primit nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat.
7. Atunci am zis: „Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule!“
8. După ce a zis întîi: „Tu n'ai voit și n'ai primit nici jertfe, nici prinoase, nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat“, (lucruri aduse toate după Lege),
9. apoi zice: „Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule.“ El desființează astfel pe cele dintîi, ca să pună în loc pe a doua.
10. Prin această „voie“ am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată

pentru totdeauna.

11. și, pe când orice preot face slujba în fiecare zi, și aduce de multe ori aceleași jertfe, cari niciodată nu pot șterge păcatele,

12. El, dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S'a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu,

13. și așteaptă de acum ca vrăjmașii Lui să-I fie făcuți așternut al picioarelor Lui.

14. Căci printr'o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sînt sfințiți.

15. Lucrul acesta ni-l adeverește și Duhul sfînt. Căci, după ce a zis:

16. „Iată legămîntul pe care-l voi face cu ei după acele zile, zice Domnul: voi pune legile Mele în inimile lor, și le voi scrie în mintea lor“,

17. adaugă: „și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele lor, nici de fărădelegile lor.“

18. Dar acolo unde este iertare de păcate, nu mai este nevoie de jertfă pentru păcat.

19. Astfel dar, fraților, fiindcă prin sîngele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul prea sfînt,

20. pe calea cea nouă și vie, pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua din lăuntru, adică trupul Său: -

21. și fiindcă avem un Mare preot pus peste casa lui Dumnezeu,

22. să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină, cu inimile stropite și curățite de un cuget rău, și cu trupul spălat cu o apă curată.

23. Să ținem fără șovăire la mărturisirea nădejzii noastre, căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința.

24. Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune.

25. Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atît mai mult, cu cît vedeți că ziua se apropie.

26. Căci, dacă păcătuim cu voia, după ce am primit cunoștința adevărului, nu mai rămîne nici o jertfă pentru păcate,

27. ci doar o așteptare înfricoșată a judecării, și văpaia unui foc, care va mistui pe cei răzvrățiți.

28. Cine a călcat Legea lui Moise, este omorît fără milă, pe mărturia a doi sau trei martori.

29. Cu cît mai aspră pedeapsă credeți că va lua cel ce va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va pîngări sîngele legămîntului, cu care a fost sfințit, și va batjocori pe Duhul harului?

30. Căci știm cine este Cel ce a zis: „A Mea este răzbunarea, Eu voi răsplăti!“ și în altă parte: „Domnul va judeca pe poporul Său.“

31. Grozav lucru este să cazi în mînile Dumnezeului celui viu!

32. Aduceți-vă aminte de zilele dela început, cînd, după ce ați fost luminați, ați dus o mare luptă de suferințe:

33. pe de o parte, erați puși ca privescîte în mijlocul ocărilor și necazurilor, și pe de alta, v'ați făcut părtași cu aceia cari aveau aceeaș soartă ca voi.

34. În adevăr, ați avut milă de cei din temniță și ați primit cu bucurie răpirea averilor voastre, ca unii cari știți că aveți în ceruri o avuție mai bună, care dăinuiește.

35. Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteaptă o mare răsplătire!

36. Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v'a fost făgăduit.

37. „Încă puțină, foarte puțină vreme“, și „Cel ce vine va veni, și nu va zăbovi.

38. și cel neprihănit va trăi prin credință: dar dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el.“

39. Noi însă nu sîntem din aceia cari dau înapoi ca să se peardă, ci din aceia cari au credință pentru mîntuirea sufletului.

1. și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile cari nu se văd.
2. Pentru că prin aceasta, cei din vechime au căpătat o bună mărturie.
3. Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n'a fost făcut din lucruri cari se văd.
4. Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort.
5. Prin credință a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea. și n'a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu.
6. și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-L caută.
7. Prin credință Noe, când a fost înștiințat de Dumnezeu despre lucruri cari încă nu se vedeau, și, plin de o teamă sfântă, a făcut un chivot ca să-și scape casa; prin ea, el a osîndit lumea, și a ajuns moștenitor al neprihănirii care se capătă prin credință.
8. Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într'un loc, pe care avea să-L ia ca moștenire, a ascultat, și a plecat fără să știe unde se duce.
9. Prin credință a venit și s'a așezat el în țara făgăduinței, ca într'o țară care nu era a lui, și a locuit în corturi, ca și Isaac și Iacov, cari erau împreună moștenitori cu el ai aceleiaș făgăduințe.
10. Căci el aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu.
11. Prin credință și Sara, cu toată vârsta ei trecută, a primit putere să zămislească, fiindcă a crezut în credincioșia† Celui ce-i făgăduise.
12. De aceea, dintr'un singur om, și încă un om aproape mort, s'a născut o sămînță în mare număr, ca stelele cerului, ca nisipul de pe malul mării, care nu se poate număra.
13. În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite: ci doar le-au văzut și le-au urât de bine de departe, mărturisind că sînt străini și călători pe pământ.
14. Cei ce vorbesc în felul acesta, arată deslușit că sînt în căutarea unei patrii.
15. Dacă ar fi avut în vedere pe aceea din care ieșiseră, negreșit că ar fi avut vreme să se întoarcă în ea.
16. Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. De aceea lui Dumnezeu nu-I este rușine să Se numească Dumnezeu lor, căci le-a pregătit o cetate.
17. Prin credință a adus Avraam jertfă pe Isaac, când a fost pus la încercare: el, care primise făgăduințele cu bucurie, a adus jertfă pe singurul lui fiu!
18. El căruia i se spusese: „În Isaac vei avea o sămînță care-ți va purta numele!“
19. Căci se gîndea că Dumnezeu poate să învieze chiar și din morți: și, drept vorbind, ca înviat din morți l-a primit înapoi.
20. Prin credință a dat Isaac lui Iacov și Esau o binecuvîntare, care avea în vedere lucrurile viitoare.
21. Prin credință Iacov, când a murit, a binecuvîntat pe fiecare din fiii lui Iosif, și „s'a închinat, rezemat pe vârful toiagului său.“
22. Prin credință a pomenit Iosif, când i s'a apropiat sfîrșitul, de ieșirea fiilor lui Israel din Egipt, și a dat porunci cu privire la oasele sale.
23. Prin credință a fost ascuns Moise trei luni de părinții lui, când s'a născut: pentru că vedeau că era frumos copilul, și nu s'au lăsat înspăimîntați de porunca împăratului.
24. Prin credință Moise, când s'a făcut mare, n'a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon,
25. ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului.
26. El socotea ocară lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire.
27. Prin credință a părăsit el Egiptul, fără să se teamă de mînia împăratului; pentru că a rămas

neclintit, ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut.

28. Prin credință a prăznuit el Paștele și a făcut stropirea sîngelui, pentruca Nimicitorul celor întîi născuți să nu se atingă de ei.

29. Prin credință au trecut ei marea Roșie ca pe uscat, pe cînd Egiptenii, cari au încercat s' o treacă, au fost înghițiți.

30. Prin credință au căzut zidurile Ierihonului, după ce au fost ocolite șapte zile.

31. Prin credință n' a perit curva Rahav împreună cu cei răzvrățiți, pentrucă găzduise iscoadele cu bunăvoință.

32. și ce voi mai zice? Căci nu mi-ar ajunge vremea, dacă aş vrea să vorbesc de Ghedeon, de Barac, de Samson, de Ieftaie, de David, de Samuel și de prooroci!

33. Prin credință au cucerit ei împărății, au făcut dreptate, au căpătat făgăduințe, au astupat gurile leilor,

34. au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul săbiei, s' au vindecat de boli, au fost viteji în războaie, au pus pe fugă oștirile vrăjmașe.

35. Femeile și-au primit înapoi pe morții lor înviați; unii, ca să dobîndească o înviere mai bună, n' au vrut să primească izbăvirea, care li se dădea, și au fost chinuiți.

36. Alții au suferit batjocuri, bătaii, lanțuri și închisoare;

37. au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu fereștrăul, chinuiți; au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prigoșiți, munciți, -

38. ei, de cari lumea nu era vrednică - au rătăcit prin pustii, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pămîntului.

39. Toți aceștia, măcarcă au fost lăudați pentru credința lor, totuș n' au primit ce le fusese făgăduit;

40. pentrucă Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n' ajungă ei la desăvîrșire fără noi.

12

1. și noi, dar, fiindcă sîntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice pedică, și păcatul care ne înfășoară așa de lesne, și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea.

2. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvîrșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.

3. Uitați-vă dar cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentruca nu cumva să vă pierdeți inima, și să cădeți de oboseală în sufletele voastre.

4. Voi nu v' ați împotrivit încă pînă la sînge, în lupta împotriva păcatului.

5. și ați uitat sfatul, pe care vi-l dă ca unor fii: „Fiule, nu disprețui pedeapsa Domnului, și nu-ți pierde inima cînd ești muștrat de El.

6. Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubește, și bate cu nuiua pe orice fiu pe care-l primește.“

7. Suferiți pedeapsa: Dumnezeu Se poartă cu voi ca și cu niște fii. Căci care este fiul pe care nu-l pedepsește tatăl?

8. Dar dacă sînteți scutiți de pedeapsă, de care toți au parte, sînteți niște feciori din curvie, iar nu fii.

9. și apoi, dacă părinții noștri trupești ne-au pedepsit, și tot le-am dat cinstea cuvenită, nu trebuie oare cu atît mai mult să ne supunem Tatălui duhurilor, și să trăim?

10. Căci ei în adevăr ne pedepseau pentru puține zile, cum credeau ei că e bine; dar Dumnezeu ne pedepsește pentru binele nostru, ca să ne facă părtași sfințeniei Lui.

11. Este adevărat că orice pedeapsă, deocamdată pare o pricină de întristare, și nu de bucurie; dar mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin școala ei, roada dătătoare de pace a neprihănirii.

12. Întăriți-vă dar mîinile obosite și genunchii slăbănogiți;

13. croiți cărări drepte cu picioarele voastre, pentruca cel ce șchiopătează să nu se abată din cale, ci mai de grabă să fie vindecat.

14. Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul.

15. Luați seama bine ca nimeni să nu se abată dela harul lui Dumnezeu, pentruca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă turburare, și mulți să fie întinați de ea.
16. Vegheați să nu fie între voi nimeni curvar sau lumesc ca Esau, care pentru o mâncare și-a vîndut dreptul de întîi născut.
17. știți că mai pe urmă, cînd a vrut să capete binecuvîntarea n'a fost primit; pentrucă, măcar că o cerea cu lacrimi, n'a putut s'o schimbe.
18. Voi nu v'ați apropiat de un munte care se putea atinge și care era cuprins de foc, nici de negură, nici de întunec, nici de furtună,
19. nici de sunetul de trîmbiță, nici de glasul, care vorbea în așa fel că ceice l-au auzit, au cerut să nu li se mai vorbească,
20. (pentrucă nu puteau suferi porunca aceasta: „Chiar un dobitoc dacă se va atinge de munte, să fie ucis cu pietre, sau străpuns cu săgeata“.
21. și priveriștea aceea era așa de înfricoșătoare încît Moise a zis: „Sînt îngrozit și tremur!“).
22. Ci v'ați apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor,
23. de Biserica celor întîi născuți, cari sînt scriși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvîrșiți,
24. de Isus, Mijlocitorul legămîntului celui nou, și de sîngele stropirii, care vorbește mai bine decît sîngele lui Abel.
25. Luați seama ca nu cumva să nu voiți să ascultați pe Cel ce vă vorbește! Căci dacă n'au scăpat ceice n'au vrut să asculte pe Cel ce vorbea pe pămînt, cu atît mai mult nu vom scăpa noi, dacă ne întoarcem dela Cel ce vorbește din ceruri,
26. al cărui glas a clătinat atunci pămîntul, și care acum a făcut făgăduința aceasta: „Voi mai clătina încăodată nu numai pămîntul, ci și cerul“.
27. Cuvintele acestea „încă odată“ arată că schimbarea lucrurilor clătinate, adică a lucrurilor făcute, este făcută tocmai ca să rămîna lucrurile cari nu se clatină.
28. Fiindcă am primit dar o împărăție, care nu se poate clătina, să ne arătăm mulțamitori, și să aducem astfel lui Dumnezeu o închinare plăcută, cu evlavie și cu frică;
29. fiindcă Dumnezeul nostru este „un foc mistuitor“.

13

1. Stăruți în dragostea frățească.
2. Să nu dați uitării primirea de oaspeți, căci unii, prin ea au găzduit, fără să știe, pe îngeri.
3. Aduceți-vă aminte de cei ce sînt în lanțuri, ca și cum ați fi și voi legați cu ei; de cei chinuți, ca unii cari și voi sînteți în trup.
4. Căsătoria să fie ținută în toată cinstea, și patul să fie nespurcat, căci Dumnezeu va judeca pe curvari și pe preacurvari.
5. Să nu fiți iubitori de bani. Mulțamiți-vă cu ce aveți, căci El însuș a zis: „Nicidecum n'am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi.“
6. Așa că putem zice plini de încredere: „Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme: ce mi-ar putea face omul?“
7. Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, cari v'au vestit Cuvîntul lui Dumnezue; uitați-vă cu băgare de seamă la sfîrșitul felului lor de viețuire, și urmați-le credința!
8. Isus Hristos este acelaș ieri și azi și în veci!
9. Să nu vă lăsați amăgiți de orice fel de învățături străine; căci este bine ca inima să fie întărită prin har, nu prin mîncări, cari n'au slujit la nimic celorce le-au păzit. -
10. Noi avem un altar, din care n'au drept să mănînce ceice fac slujbă în cort.
11. În adevăr, trupurile dobitoacelor, al căror sînge este adus de marele preot în Locul prea sfînt, pentru păcat, „sînt arse de tot afară din tabără.“
12. De aceea și Isus, ca să sfințească norodul cu însuș sîngele Său, a pătimit dincolo de poartă.
13. Să ieșim dar afară din tabără la El, și să suferim ocara Lui.

14. Căci noi n'avem aici o cetate stătătoare, ci sîntem în căutarea celei viitoare.
15. Prin El, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor cari mărturisesc Numele Lui.
16. și să nu dați uitării binefacerea și dărnicia; căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea Îi plac.
17. Ascultați de mai marii voștri, și fiți-le supuși, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre, ca unii cari au să dea socoteală de ele; pentruca să poată face lucrul acesta cu bucurie, nu suspinînd, căci așa ceva nu v'ar fi de niciun folos.
18. Rugați-vă pentru noi; căci sîntem încredințați că avem un cuget bun, dorind să ne purtăm bine în toate lucrurile.
19. Mai ales vă rog cu stăruință să faceți lucrul acesta, ca să vă fiu înapoiat mai curînd.
20. Dumnezeuul păcii, care, prin sîngele legămîntului celui vecinic, a sculat din morți pe Domnul nostru Isus, marele Păstor al oilor,
21. să vă facă desăvîrșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui, și să lucreze în noi ce-I este plăcut, prin Isus Hristos. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin.
22. Vă rog, fraților, să primiți bine acest cuvînt de sfătuire, căci v'am scris pe scurt.
23. Să știți că fratelui Timotei i s'a dat drumul. Dacă vine curînd, voi veni împreună cu el să vă văd.
24. Spuneți sănătate tuturor mai marilor voștri și tuturor sfinților. Cei din Italia vă trimet sănătate.
25. Harul să fie cu voi cu toți! Amin.